

JOELY

Od své nové terapeutky dostala úkol, nevěděla, k čemu by to tak mohlo být dobré - psát si své pocity z dávné minulosti, věci prošlé, které zmizely a jakoby se ani nestaly. Její minulost je mrtvá asi tak stejně jako ona.

Ráno nemůže vstát do práce, únava ji drtí klouby, kosti, vnitřnosti. Zažírání se do mozku. Nic necítí a má jedinou touhu. Spát, spát a spát.

Její dcery vidí mámu jen ležet a zvykají si na to, že máma funguje čím dál méně a leží.

"Poslechnu terapeutku, zkusím něco ze své paměti vydolovat" přesvědčovala se Joely. Ale jak začít?

Bylo jí 13 let. Nebo trochu víc? Už si nepamatuje. V té době Joely začala být smutná... Rodiče si žili svým společensky velmi aktivním životem a ona jakoby přestávala existovat.. Sice dál předstírala, že je vše v pořádku, chodila do školy, mluvila se spolužáky, kamarádkami, četla si. Ale to divné prázdno ji pohlcovalo jako noc. Budilo ji ze snů a děsilo ráno. Polykalo ji kousek po kousku. Nenapadlo ji se někomu svěřit. Komu? Kamarádky by ji nepochopily, i sama moc nechápala, co se s ní děje.

Přestala jíst... a to jí pomáhalo najít nějaký smysl. Smysl třináctiletých osamělých holek, na které kluci sice docela koukají, ale není to ono..., pořád je osamělá. Chtěla by být křehká tak, jako byla uvnitř, aby to všichni pochopili a věci se změnily. Joely bez námahy hubla. Tváře se propadly a zbledly, oči se zvětšily. Vzhled zdravé holky pomalu mizel. Už tolik nečetla, ani nekreslila.., i smutek odešel, protože měla cíl... Být křehká navenek a spojit duši s tělem. Křehká duše s křehkým tělem chtěla volat, aby ji někdo chránil, aby si ji někdo všiml, aby ji někdo měl rád.

Jak ubývala kila, zvětšovala se i únava a přicházely zvláštní sny.. Těžko si pocity z dávné minulosti vybavovala. Byly zasunuté, jako by nešel vytáhnout starý šuplík... Někde se zasekl. Co se jí vlastně stalo doopravdy? Nikdo jí tehdy nijak neublížil. Nic hrozného se nedělo.

Její mladší dcera je teď stejně stará, jako byla tehdy ona.. Často o ni má obavy. Je také osamělá. Dnes se už s kamarádkami moc ven nechodí, sedí u počítače nebo si povídají přes messenger na mobilu, občas zajde ke spolužačce.

Dopíše svůj úkol pro terapeutku... zítra.

Joely pohltila únava a nechala se kolébat do úlevy spánku. Sny, které znala z dřívější doby, už nepřicházely. Nebyla na ně připravená jako dřív.

V jedenácti letech umřel její děda, tušila to, ještě než jí to rodiče řekli, pořád se o někoho bála. Několik dní byla úplně mimo svět. Byla s dědou, mluvila s ním, aniž by věděla, jak se to děje.., nepřemýšlela o tom. Děda byl u ní. Jen na chvíli, dokud neodešel definitivně. Cítila to a tehdy jí to nepřišlo jako zvláštní. Jen si své zážitky nechávala raději pro sebe, protože tušila, že by pro ně nikdo neměl pochopení.

Ve třinácti byla Joely tenká, průsvitná a nikdo to neviděl, jen občas ve škole si některá spolužačka všimla. Celý život ji anorexie mohla vzít. Ještě než se jí narodila starší dcera, držela se jí pořád a velice málo jedla. Dnes se jí terapeutka ptala, proč. Ale ona to neví. Jaké má problémy dnes? Má sny, které ji varují, kterým úplně nerozumí a obává se trochu budoucnosti jako každá matka v pětáctičetiletých letech. A když slyší zachrastit klíče v zámku, stojí v pozoru s večeří na stole. Joelynin manžel je patriarchální typ a od ženy vyžaduje, aby se o něj starala. Je mu jedno, co dělá přes den, ale pokud se večer usměje a dá mu večeři, je spokojený. Ani to není tak velký problém. Ale něco se děje uvnitř její duše, něco se v ní mění. Tohle nemůže ani terapeutka pochopit. Co ona ví? Mladá holka s přítelem, která zná život sotva třicet let a psychoterapii ze školy.. Posílá ji na psychiatrii pro léky. Pro léky na bludy a halucinace. Nic nepochopila.

Anorexie umrtvovala duši, takže Joely nemusela tolik cítit bolest, která se ze všech částí světa shromažďovala u ní... Cítila bolest ostatních. Tak je to přesné. A tehdy ji neměla kam dát, proto nejedla.

Čím byla starší a zkušenější, chápala své pocity a s bolestí ostatních zkoušela něco dělat. Skutečně dělat. Studovala sociální práci a pomáhala bezdomovcům. Tehdy to ještě šlo.. Byla silná a nadšená, aby mohla někomu pomáhat. Bolest druhých uměla už unést. Sny se jí zdály víc a víc, ale pořád nevěděla, co přesně s nimi může dělat... Sen o výtahu, který se zasekl, znamenal vždy nějaký velký problém u blízkých lidí, sen o bloudění v cizích městech předvídal nějaké potíže s rozhodnutím druhý den. Sen o tom, že zůstala sama, znamenal, že ji někdo ublíží. A další motivy snů se opakovaly a nebo měnily a působily druhý den něco... NĚCO se po takovém snu vždycky stalo. Jen nedokázala nijak víc poznat, co přesně se stane.

Joely možná trpěla výkyvy nálad a občasnými úzkostmi, ale nebyla blázen. Jak si myslela její mladá terapeutka. Pracovala deset let se starými lidmi a bylo strašné vědět, že druhý den po snu, který ji varoval, se to stane a někdo z těch stařečků umře nebo onemocní. Měla k nim blízký vztah, a tak se cítila, jako by je zabíjela. Když jí umírala babička, měla sen, že ji volá. Ale byly zrovna vánoce a ona svůj sen neposlechla. Babička umřela v nemocnici sama a nestihla ji ani držet za ruku. Od té doby Joely své sny respektovala a řídila se jimi. Viděla bytosti v bílém, které k ní přicházely v noci a vždy se jí snažily něco naznačit. Musela být velice vnímavá, aby rozluštila jejich symboliku. Trénovala své schopnosti jak to šlo, dokud nepotkala tuto psychoterapeutku. Ta ji považovala za bláznivou místo aby ji pochopila. Mladá sebevědomá žena v bíločerné elegantní místnosti, kterou jí platil její bohatý přítel, se tvářila tak fundovaně, že mnozí o sobě začali pochybovat. I Joely. Její sny i postavy interpretovala elegantní terapeutka jako bludy a doporučila jí léky na psychózu. Samozřejmě je Joely nikdy nehodlala brát, ale i tak to poničilo její sebevědomí a přestala snům naslouchat tak, jako to dělala dřív.

Byla unavenější víc a víc. V práci dostala výpověď, protože chyběla příliš často.

Joely začala pochybovat o všem. Něco v ní vyhaslo. "Chodit jako bez ducha"- to bylo pro ni výstižné označení a duch, který oživoval její sny i dny, někam zmizel. Nemohla ráno vstát, necítila důvod. Přestala pracovat se starými lidmi a už se neměla na co těšit. "Bude mi čtyřicet pět let", říkala si Joely, "proč mám ráno vstávat?" Dcery jsou

skoro dospělé, manželovi stačí nakoupit a uvařit a bude rád, že ho nechává být, nic po něm nechce a usne po zprávách u televize. Tak proč by měla vstávat? Byla tak vyčerpaná, že už téměř neopouštěla postel. Přestala jíst. Jen občas uzobla trochu ovoce a nakrmila kočky. Chtěla vědět, co se děje tam, odkud dřív přicházely sny a bílé bytosti. Odkud??? Z jakého světa?

Její okolí samozřejmě nemohlo pochopit, že leží a čeká a přemýšlí a nemá chuť fungovat jako "strojožena"- žena stroj bez ducha. Říkali jí, že má depresi a musí prostě vstát a něco dělat nebo brát léky a vzchopit se a pak už neříkali nic. Občas přišla dcera a domlouvala jí, aby se snažila, že je to fakt trapný, není přece puberťačka, aby čekala na sny a podobné nesmysly. Někdy přišel i manžel, divil se a chyběla mu večere i nákupy. Jestli mu chyběla ona, to netušila. Ale i on si zvykl a nechával ji být, stejně usínal hned po příchodu z práce mnohem dřív než ona. Joely si zatáhla ve své ložnici rolety a vycházela ven jen občas - umýt se a sníst trochu ovoce. Kočky chodily k ní do ložnice a měly tam i své misky. Kamarádka ji navštívila dvakrát a doporučovala jí novou terapeutku. Pak už nepřišel nikdo. Jen kočky a občas i dcery.

Ležela týdny. Ležela měsíce. Sny přicházely postupně a pravidelně a bytosti v bílém ji obklopovaly víc než dřív. Stačilo zbavit se balastu a přítěží denního života. Bylo to příjemné, moc ráda se nechala utěšovat a konejšit jejich láskou. "Odkud jste?", ptala se jich. Slyšela jen šumění větru ve stromech na zahradě. Bez odpovědi. Léтали kolem ní, ale měla sama pochopit, co to znamená. V noci se už nebudila. Spala tvrdě a zdály se jí její staré sny i úplně nové s propracovanou symbolikou. A ona ji mohla uchopit a druhý den cítila, co se stane... Bolesti ze světa přicházely a ohlašovaly se ve snech dřív, než se něco stalo. Nikomu to nemohla říct, protože by ji měli za blázna. Od té doby, co ležela, už by nikoho z rodiny nepřesvědčila, že není blázen. Joely čekala na ten pravý okamžik. Pak když přišel - půl roku po té, co si lehla do postele, Joely ráno vstala, vytáhla rolety a oblékla si bílé šaty...

Už věděla, co má dělat.

Nechala si udělat nové internetové stránky JOELY - TERAPIE SNY A DOTYKEM a zařídila si místnost v domě. Stránky byly hezky udělané a brzy si našla své klienty. Samotnou ji překvapilo, kolik lidí potřebuje takovou pomoc a jak dlouho ji někdy hledají. Lidé nebyli šťastní a spokojení. Chápala je. Věděla, co cítí. Viděla jejich barvy kolem hlavy a četla z nich informace. Pokládala jim ruku na čelo a na hlavu, aby byli ve spojení. Lidé to vnímali jako léčivé a příjemné... Její ruce jim dokázaly pomoci od různých neduhů. Joely nečekala, že se to stane, nikdy dřív to nefungovalo... Její klienti si to nenechávali pro sebe, doporučovali ji známým a ona měla nabitý diář týdny dopředu. Někdy se vraceli často, jindy se zbavili svých potíží a odcházeli a čas od času jí napsali, jak se daří. To bylo to, co potřebovala a hledala.

Pronajala si místnost u řeky, protože malá místnost ve vlastním domku už nestačila.

Joely by mohla být spokojená, našla si svou novou práci, kde mohla používat své schopnosti. Únava zmizela a cítila se dobře. Rodina ji sice nechápala, ale byli rádi, že se "dala dohromady", jak říkali a vstala z postele. Manžel sice stále usínal brzy

večer, ale smířil se nakonec s tím, že Joely už není v pozoru na zarachotění klíčů ve dveřích. Večeře si dělal často sám.

Jen sny zůstávaly pro Joely pořád ne vždy zcela pochopitelné. Asi to bude znít prapodivně, ale z některých svých snů, říkala jim "věštecké", věděla téměř přesně, co se stane, i když jen v matných obrysech. Jindy jen tušila a cítila, že se něco stane.

Jeden sen ji připravil na to, že dnes se stane zvláštní věc. Cítila to velice silně ve svých nervech, v břiše, v ruce a v celém těle. Zvláštní vzrušení. Dnes se musí připravit. Oblékla si bílé šaty s odlesky a s výstřihem, upravila své tmavé vlasy a použila lehký parfém. Dcery ji téměř nepoznaly. "Co se děje, mami? Někam jdeš? Jdeš sama do divadla?". Joely se usmála, odešla k sobě do své nové terapeutické místnosti u řeky a zanechala dcerám svou jemnou vůni.

Sen ji nepřipravil dost, i když měla jasný signál, že se něco stane. Její první klient byl cizinec Amir a přišel přesně, vysoký a štíhlý, lehce nervózní, jako mnoho lidí, kteří byli u ní poprvé. Vyprávěl jí, jaké má doma potíže s manželkou. Ženíl se velmi mladý a zamilovaný. Po čase zjistil, že okolo něj se staví lži, nevěry a podvody. Jeho manželka byla mladá a přitažlivá a ráda si užívala milostné vztahy na chvíli. Oba byli smíšený pár, on srbský muslim a ona katolička z Ukrajiny. Slíbila, že se stane muslimkou, ale místo toho navazovala nové a krátké vztahy. Amir ji chtěl opustit, ale nedokázal se rozhodnout kdy. Vnímala jeho příběh i jeho samotného. Jeho černé oči byly plné příběhů a vzpomínek, kdy se ještě se ženou milovali a on ji důvěřoval. Rodina byla pro něj důležitá. Jako pro Joely. Ani o ni se doma moc nezajímali.

"Začneme s terapií?", zeptala se ho jemně. Ten muž ji dojímal a cítila k němu náklonnost.

"Ano, začněte, plně vám důvěřuju, můj známý u vás byl a dobře se mu dnes vede", položil se na terapeutické lehátko, které Joely pro tyto účely sama vymyslela. Bylo to něco mezi křeslem a lehátkem. Pohodlně se uložil.

"Zavřete oči a uvolněte se, já se vás potřebuji teď dotýkat, abych vám pomohla", připravila ho Joely na průběh sezení... Její parfém lehce voněl místností a na jejích bílých šatech se třpytily zvláštní odlesky světla. Plně se soustředila. Lehce položila ruku na jeho čelo, bylo horké a suché. Snažila se vidět a cítit. Pokládala své ruce na jeho hlavu, dokud kolem ní neviděla světlo. Cítila z něj bolest, zklamání a touhu odejít a pak ještě něco, co sama znala - chuť všechno vzdát a nechat věci být. Cítila mnoho věcí, které se občas podobaly i lásce. Dnes také.

Ruce pokládala dál a jeho světlo -auru- urovnávala, čechrala a spojovala, aby spojila i jeho pocity a urovnala je z chaosu v harmonii. Vše bylo na svém místě. A Joely ruce nechala na místě, aby se tělo i myšlenky uklidnily. Vztek se měnil v rozhodnutí, zklamání se zmírňovalo ke klidu. Joely se dnes cítila jinak. Měla chuť hladit nejen auru tohoto muže, ale i jeho hlavu, tváře, ramena, štíhlé ruce a oči. Něco je špatně, říkala si. A v tu chvíli cítila, že se jí dotkl, jeho ruka její ruky. Něžně. Prchavý okamžik něhy. Joely věděla, že neunikne ani jeden z nich. Hladili se navzájem a bylo to tak něžné, jako když matka hladí dítě a otec dceru. Vlasy jí padaly na jeho tvář, přitahoval ji k sobě a při polibku věděla, že tohle viděla ve svém snu. Joely se nechala. Poč by se mu bránila?

"Teď už nemůžu pokračovat v terapii".

"Nemusíš, už jsi mi pomohla. To ostatní se stalo samo, sám to nechápu, ale jsem rád".

"Už víš, co budeš dál dělat?"

"Vím. Odejdu od ní a rozvedu se. Děti nemáme, nemusím s ní být".

"A zvládneš to sám?"

"Myslím, že jo, už se necítím tak špatně, jako dřív. Je mi moc dobře a ani to nechápu. Rozumem ne".

Joely to věděla. A moc mu to přála. Poznala při doteku z lidí, jací jsou uvnitř. Zaslouží si klid. Urovnala mu deku po těle a položila ruku i na chodidla. Odstraňovala zbylou bolest.

Po sezení se na ni Amir usmál, prý by ji rád poznal blíž. Nebránila se tomu. Byl večer a nikdo na ně nečekal. U řeky bylo stále červencové teplo a bílé šaty Joely se odrážely ve vodě. Drželi se za ruce. Hladili se. Seděli na kraji náplavky a mlčeli. Moc by si ji chtěl vzít domů a nechat si Joely pro sebe. Nikdy se mu nic takového nestalo. Byl vždy vzorný syn, pak student, obchodník a manžel. Joely to věděla. Nechá volný průběh tomu, jak to má být... Snům se bránit nejde. Od dětství to ví a teď jim rozumí mnohem víc. Lidem i snům. Pohládila jeho černé vlnité vlasy a odcházela jako bílá zimní krajina... Byla unavená. Stejně nezabrání tomu, co se stane dál. Odcházela plná jeho vůně, snu z minulé noci a naděje. Zamávala malé černé tečky na kraji náplavky a cítila něhu a smutek. I tečka ji zamávala... až zmizela ve tmě úplně.